

Betegek közt

„Miért nem mondd -
AMI MONDHATATLAN,

Miért nem lájtod - AMI
LÁTHATATLAN,

Miért nem árszed - AMI
FÁLFOGHATATLAN,

„S miért nem segátesz
azon, aki nem kári tőled - DE BENNE VAN A TEKINTETÁBEN?”

(Egri Csaba)

Betegszobában

Az egészszáges emberek nagy része
erősen viszolyog a betegségtől és a beteg embertől egyaránt. Többnyire azonban
az élet leszoktat bennünket erről a viszolygásról. Képzeli barátságban voltunk
egy fiatal emberrel, aki nem volt hajlandó meglátogatni beteg rokonait sem,
nemhogy még egy idegent. Még ha náha-náha előfordult, hogy az édesanyja
meghült, és pár évtizedes életében telt, azt is nehezen viselte el. Egyszer addig
tartott ez az ellenkezés, ameddig első gyermeke meg nem született. Amikor
kislány hat hónaposan beázasodott, és nyugtassát, egészen ájszaka a kezében
ringatta. Egy csapásra el is múlt minden viszolygása a betegektől, amikor
tehetetlen, vergődő gyermekének szemében a segélykérő esengést látta.

Elmélunk mindnyájunk ellenkezése
akkor is, amikor mi szorulunk betegre, és sok segítség kell. Ha személyesen
tapasztaljuk, milyen fontos a jó szándék, vagy egyáltalán csak a szándék, csak hogy ne
kelljen egyedül lennünk. A betegséggel egybekötve nem kárdezősködjük, hogy hajlandóak
vagyunk-e fogadni. Testünket meggyártja a fájdalom, a lélek is vergődni kezd:
szobánk betegszobává alakul, májkor idegen helyre idegen emberek kerülnek.
Egy rági mondás nagy bölcsességet hordoz: „Annyi jó tőgy embertársaidnak,
amennyit magadnak megkávánsz!” De nagyon ide kávközik az Evangéliumból Jézus
tanátása: „Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek, mindazt ti is úgy
cselekedjétek azokkal!” Ha figyelmesen és gondolkodva álnánk, nem lenne szákság
rá, hogy saját betegséggelünk bresszen rá arra, mi fájhat másoknak, mit
érezhetnek a szenvedők.

Á

Ne szájn, tekints embernek!

Egy meghávs nyomán alkalmanként
bejártam egy otthonba, ahol testi fogyatékos emberek éltek. Szávesen vettük a
látogatást, előadások tartására is felkérték. Egyik este, amikor a távát
kápernyőn az egyik gondozott arcát ismertem fel, nagyon meglepődtem. Híjnyszor
beszélgettem vele és csak most tudtam meg a riportból, hogy ez a nagyon beteg
fiatal ember filozófus, és a képzetben is igen járta. Ásgy jártam, mint a

legtöbb ember: amit én fontosnak tartottam, azt elmondtam, és nem igazán érdekelt, kicsoda is a másik. Ez esetben a dolog még helyrehozható volt, de hány alkalommal már csak szomorúan állapíthatjuk meg: ézha én ezt időben tudtam volna..."

Ezen bejárások alkalmával volt egy ká-sőrőm is, aki őszintén, néha kissé nyersen beszélgetett a fogyatékos emberekkel, mintha szíjnalomnak nyoma sem lett volna benne. Az otthon lakói mégis rajongással fogadták őt. Az erre adandó válasza nem titok: a fogyatékkal élők elfogadták saját helyzetüket, és szeretnék, ha mi is elfogadnánk őket úgy, ahogy vannak. Tegyük lehetővé számukra a normális kárlelkedést a kárlintázmányekben és a járműveken, de nem kárnek a szíjnal munkaból, mert ők a győlének teljes életet.

Á

Vigasztalás és vigasztalás

A megbetegedett ember vigasztalásra szorul akkor is, ha a szíjban megnyilatkozott egyértelműséget nem szívesen fogadja. Néha jobb is, ha nem maradunk. Csak az ostoba gondolja azt magáról, hogy az ő szíjában mindenre van magyarázat és hogy szavai mindig "ézbalsamosak". Aki egészen, csak ritkán árti a beteg valódi helyzetét, árszait, főként, ha győgythatatlan betegről van szó. A bibliai Jób helyzetét sem ártottak meg barátai, mégis úgy viselkedtek, mint akik megfellebbezhetetlenül tudják minden emberi nyomorúság okát - de ezzel csak a szenvedő kárlait sokasították.

ézká-n-győlkárból fontak/ Korbácsnak engemet./ Szeretni akartam:/ Nem lehet, nem lehet./ Csattognom kell durván/ A viláig nyakába,/ S lenni amíg álek,/ Szembe szőlkő szíjka" (Bálm András: Válgzet). Gyakran ártik a győmagukat kárltánk a fogyatékkal élők. Bizonyára sokat tehetünk arról, hogy ne a győ legyen.

Á

Kárlányes Zsuzsa

Á

Á

Leo Buscagliát, a híres író egyszer felkérte, hogy legyen zsűrije egy olyan versenynek, amely a leggondoskodóbb gyermeki dő-j vőrományosát kereste. A győztes egy nagy éves kistő volt, akinek a szomszédjában őlt egy nemrőgiben megőzvegyőlt, idős őrfi. Egyszer, amint a kistő megőtta a ő-rő őregembert, besőtőlt a kertbe, odabőjt az idős ember őőbe, ős csak őcsőrgőtt szőtlanul. Kőőbb, amikor az anyja megőrdelte a őt, hogy mit is csinőlt ott valőjőban, a gyermek ezt felelte: "Semmit, csak segőtettem neki őni."